Hivatalosan nyugdíjas

Földesi Kálmánné 1978 óta dolgozott a közigazgatásban

Foglalt volt a tárgyalóterem, ezért Éva kezdeményezésére a Városháza nagytermében foglalunk helyet, amely éppen házasságkötésre van berendezve. Utólag is örülök, hogy így alakult, mert mi nem tárgyaltunk, hanem emlékeket idéztünk fel. És bizony azon a helyen, ahol most vagyunk, sok pár mondta ki a boldogító igent Földesi Kálmánné előtt... – Nem számoltam meg, hány házasságot kötöttem – mondja kicsit eltűnődve a nyugdíjas éveibe lépő Éva, amikor egy másik anyakönyvvezető, Tóth Zsuzsa tűnik fel, s szeretetettel üdvözli a most már csak egykori kollégát.

Ha a házasságkötéseket nem is, az éveket azért valahogyan összeszámoljuk. Nem azért, mert kétségbe vonom a nyugdíj jogosultságát, az összegzés miatt. Hiszen egy fejezet – még ha az élet megy is tovább – most lezárult. Földesi Kálmánné munkaviszonya 1968-ban kezdődött. Néhány évet dolgozott a Volánnál irodavezetőként, amikor beindult a darabáru-fuvarozás. Majd jött a két gyermek, hét év GYES, ezzel párhuzamosan pedig, levelező tagozaton elvégezte a közgazdasági szakközépiskolát. 1978 májusában érettségizett. Az ősz az egész család számára emlékezetes marad: Erika iskolába ment, Balázs óvodába, Éva pedig újra munkába állt. A dudari – Bakonynánával közös – községi tanács munkatársa lett, s azt gondoltam, sosem érünk a végére, amikor sorolta feladatait a teljesség igénye nélkül: – Anyakönyv-vezetés, népesség- és lakcímnyilvántartás, honvédelmi és polgárvédelmi ügyek, gondnokság, szociális ügyek, gyámügy, Öregek Napközi Otthonával kapcsolatos ügyek, hatósági bizonyítványok kiadása. A két község körülbelül 3000 lelket számlált akkor, tehát volt munka bőven. Aztán a nyolcvanas évek végétől ezen feladatok egy részét már egy másik hivatalban intézte…

Az akkori tanácselnök hívta dolgozni Zircre, ahol gyámügyesként kezdte meg a munkát 1987. szeptember 15-én. A család akkor már másfél éve a városban lakott. Talán kevésbé volt összetett a munkakör, de a feladat nem volt kevesebb, hiszen a gyámhivatalok csak 1997-ben álltak fel, addig nem csak a városi, hanem a térségi gyámügyek is egy személy felügyelete alá tartoztak. A zirci hivatalban eltöltött első nap elhalványul az emlékezetben, csak egy jóízű nevetés van helyette. Az első iroda helyét viszont könnyen megtaláljuk a házban, anélkül, hogy körbejárnánk azt: – A mostani gyámhivatal helyén volt egy közös irodánk az akkori anyakönyvvezetővel. 1982 óta kötött házasságokat Földesi Kálmánné, s tulajdonképpen feltétele is volt a zirci hivatali munkának az anyakönyvvezetésben való közreműködés. A

helyettes azonban egyelőre nem ő, hanem polgármesteri hivatalunk jelenlegi első számú anyakönyvvezetője, Rechner Tiborné volt, akivel Éva már Dudaron is együtt dolgozott.

Tíz év múltán aztán egy kicsit szűkült a kör. Törvényi szabályozásnak megfelelően kettéváltak a gyámügyek, elkülönültek a városi hatáskörbe és a megalakuló gyámhivatal hatáskörébe tartozó ügyek. Újabb tíz év telt el a gyámügyek ezen strukturális viszonyában, majd sikerült „felvételt nyerni" a Prémiumévek Programba, amelynek az a lényege, hogy az idősebb, nyugdíj előtt álló közalkalmazottak számára gondoskodó lehetőséget nyújt a közszférából történő kivonulásra. 2007. április 1-jétől tehát lecsökkent a munkával eltöltött órák száma heti tizenkettőre, de már csak egyéb feladatokkal. Munkaviszonyát főmunkatársként fejezte be, 42 évet hagyva maga mögött.

Annyira talán már nem volt szokatlan az a helyzet, ami május 8-ával állt elő: a nyugdíjas-évek kezdete. – Kényelmesebben lehet élni – jelenti ki Éva, s talán ennél jobban és egyszerűbben nem is lehet kifejezni a munkaviszonyban és a nyugállományban eltöltött évek közötti különbséget. Ezentúl több idő jut az unokákra, akik között vannak tizenévesek, de vannak egészen csöppségek is, akik majd számíthatnak a mamára, ha a szülők munkába mentek.

Az egykori kollégáit eddig is nagyon szerette, de a májusi hivatali búcsúztatóval még nagyobbat nőttek a szemébe. Ezt érzem, ahogy beszél róluk, ahogy felidézi azokat a pillanatokat, s abba is hagyjuk, mert már nagyon jönnének a könnyek…

Kelemen Gábor

Fotó: Kaszás Béla